

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος

Ὁ νεαρός αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας ταξειδεύει ἀδιακόπως. Ὁ ἐστεμμένος Ἀβασουῆρος τῆς ἐποχῆς ἡμῶν, ὅστις δὲν γνωρίζει καθὼς φαίνεται τί θὰ εἰπῇ ἀναπαύσει, ἀφ' οὗτο ἀνέβη ἐπὶ τὸν θρόνον δὲν παύει νὰ εἶνε τὸ ἀντικείμενον τοῦ γενικοῦ παγκοσμίου ἐνδιαφέροντος διὰ τοῦ ἰδιορρυθμοῦ ὄλως χαρακτῆρος αὐτοῦ, διὰ τῶν πολιτικῶν πραξικοπημάτων του, εἰρηνικῶν εὐτυχῶς ἕως τώρα, διὰ τῆς ζωηρότητος τοῦ ἤθους του, διὰ τῶν καινοφανῶν εἰς μονάρχην ἰδεῶν καὶ διαθημάτων του, καὶ προπάντων διὰ τῆς ἀεικινῆστος του. Ἀφ' οὗτο ἐβασίλευσε, δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ γυρίζη ἀπὸ τὴν Δανίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ τὴν Ὀλλανδίαν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀπὸ τὴν Τουρκίαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν τώρα τελευταῖα ἐπετάχθη διαμῆς εἰς τὴν Ρωσίαν. Εἰς τὴν συνέντευξίν του ταύτην μὲ τὸν πολὺν Τσάρρον ἀπεδόθη ἑκτακτος σημασία, συνεπεῖα καὶ τοῦ ἀνωμάλου τῶν περιστάσεων, ἐθεωρήθη δὲ ὡς μεγάλην ἐχουσα σχεδὸν τὴν εἰρήνην ἢ μὴ τοῦ κόσμου. Πάντες ἐπομένως οἱ πολιτισμένοι λαοὶ τὰ βλέμματα αὐτῶν ἔχουν ἐστραμμένα πρὸς τὴν Νάρβαν, ὅπου ἔλαβε χώραν ἡ συνέντευξις, καὶ τὴν προσοχὴν προσπωμένην εἰς τοὺς δύο ἥρωας αὐτῆς, καὶ ἰδίως τὸν νεώτερον καὶ πρωτοτυπότερον. Τὴν περιέργειαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦτο συμμερίζομενοι καὶ ἡμεῖς ἀφ' οὗ βέβαια ἔχει ἰσχυρὸν τὸν ἀντίκτυπόν του ἐν Ἑλλάδι, ἰδιαίτερος ἐνδιαφερομένην εἰς τὰ σύγχρονα γεγονότα, ἀφ' ὧν ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον τῆς, δημοσιεύομεν σήμερον πιστὴν καὶ ὠραίαν εἰκόνα τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου.

Τὰ τελευταῖα φυσίγγια

Ἐπὶ τῇ λήξει τῆς ἀ. τριμηνίας τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου» σπανίαν καλλιτεχνικὴν ἀπόλαυσιν παρέχομεν σήμερον εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ φύλλου, ὁλοσέλιδον, ὡς εἰς παράρτημα δυνάμενον καὶ νὰ ἀποσπασθῇ καὶ τεθῆ εἰς πλαίσιον ὅπως ἀποτελέσῃ λαμπρὸν κόσμημα αἰθούσης ἢ δωματίου, δυνάμενον ὅμως ἐπίσης νὰ συνδεθῇ προσκολλημένη καταλλήλως εἰς τὸν τόμον, δημοσιεύομεν τὴν περιήρητον εἰκόνα τοῦ πρό τινος θανόντος διασήμευ γάλλου ζωγράφου Ἀλφόνσου δὲ Νεβίλλ «Τὰ Τελευταῖα Φυσίγγια», παριστώσαν σκηνὴν ἐκ τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου. Ὁ Νεβίλλ μετὰ τοῦ Δετὰ θεορῶνται οἱ δύο μοναδικοὶ σύγχρονοι στρατιωτικοὶ ζωγράφοι ἐν Γαλλίᾳ, θαυμάζονται δὲ διὰ τὴν ἀπαράμιλλον ἀκρίβειαν, τὴν ζωὴν καὶ τὴν δυνάμιν τῶν εἰκόνων των. «Τὰ τελευταῖα φυσίγγια» ἰδίως τοῦ Νεβίλλ, ἅτινα δημοσιεύομεν, θεορῶνται ὡς μέλλοντα νὰ παραμείνουν ἐν τῇ ἰστορίᾳ τῆς γαλλικῆς ζωγραφικῆς ὡς ἔξοχον ὑπόδειγμα τοιοῦτου εἶδους εἰκόνοσ. Ἡ σκηνὴ παριστᾶ οἰκίαν περικυκλωμένην ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, ἐν ἣ εὐρίσκονται ἀποκεκλεισμένοι γάλλοι

στρατιῶται. Οὗτοι ὑπερησπίσθησαν εαυτοὺς μετὰ λύσσης καὶ ἀνδρείας ἀνυπερβλήτου, κρατοῦντες ἐξωθεν ἀκίνητον ὀλόκληρον σῶμα ἐχθροῦ, ἀλλὰ ἐξαντλήσαντε; τὰ πολεμοφόδιά των, βλέπουν εαυτοὺς περιελθόντας εἰς τὴν ὑπερτάτην ἀνάγκην νὰ ὑποκύψουν εἰς τὸ πεπρωμένον. Διὰ τοῦτο ἐνῶ οἱ ἔχοντες ἀκόμην ὕστατά τινα φυσίγγια τὰ ἐκκενόνουν ἐπὶ τοῦ προβάλλοντος ἐχθροῦ, οἱ ἄλλοι, ἀκίνητοι, ἀνίσχυροι, ἐν ἀρρήτῳ θλίψει καὶ ὀργῇ, μὲ συνεσφιγμένας τὰς πυγμάσ καὶ ἄγρια τὰ βλέμματα, ἀναμένουν. Ἡ δημοσιεύσις τοιοῦτου καλλιτεχνικοῦ πίνακος τέχνης ἅμα καὶ ἱστορικῆς ἀξίας τόσον σπανίας πρώτην φορὰν γίνεται ἐν Ἑλλάδι.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Δ. ΛΕΒΙΔΟΥ βουλευτοῦ ἐξ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας «Ἀγορεύσεις ἐν τῇ Βουλῇ περὶ τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος». Φυλλάδιον ἐκ 30 σελίδων, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀνέστη Κωνσταντινίδου. Περιλαμβάνει δύο ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦτου ἀγορεύσεις τοῦ κ. Λεβίδου, ἃς ὁ εὐφραδῆς ἐξ Ἀττικοβοιωτίας βουλευτῆς ἐξεφώνησεν ἐν τῇ Βουλῇ τῇ 31 Ἰουλίου καὶ τῇ 5 Ἀπριλίου 1889. Ἐδημοσιεύθησαν τὸ πρῶτον αἱ ἀγορεύσεις αὗται ἐν τῇ «Πρωτῇ», νῦν δὲ ἀναδημοσιεύονται καὶ ἰδιαίτερος πρὸς μείζονα κυκλοφορίαν. Καὶ ἀναγνωσκόμεναι δὲ οὐδὲν χάνουν ἐκ τῆς γνωστῆς δυνάμεως, μεθ' ἧς πραγματεύεται τὰ ζητήματα ἐφ' ὧν λαμβάνει τὸν λόγον ὁ τόσον ἐπὶ τοῦ βουλευτικοῦ βήματος συνήθως διακρινόμενος ἀξιότιμος κ. Νικόλαος Λεβίδης.

ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ ΤΑΚΤΙΚΗΣ στοιχειώδους καὶ ἐφηρμοσμένης τῶν τριῶν ὀπλων ὑπὸ Α. Θ. Ἡπίτου λοχαγοῦ τοῦ πυροβολικοῦ. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τῆς Βασιλικῆς Τυπογραφίας Ν. Γ. Ἰγγλέση 1890. Τιμᾶται δρχ. 6. Σχ. μέγα 8ον. Σελ. 280. — Τὸ νέον τοῦτο ἔργον, ὅπερ τιμᾷ τὴν φιλοπονίαν καὶ τὴν πολυμάθειαν τοῦ κ. Α. Ἡπίτου, μετ' ἐνδιαφέροντος θέλει ἀναγνωσθῆ παρὰ τοῦ στρατιωτικοῦ κόσμου τῶν διαφόρων ὀπλων, οὐ ὁ κ. Ἡπίτης ἐκ τῶν μάλλον διακεκριμένων καὶ εὐπαιδευτῶν μελῶν τυγχάνει. Δὲν εἶνε δὲ τὸ πρῶτον τοῦτο ἔργον ὅπερ ἐξέδοτο, ἀλλὰ τὸ δεύτερον καὶ ἐντὸς ὀλίγου μάλιστα χρονικοῦ διαστήματος· ὁπόσον δὲ τοῦτο ἀποβαίνει δυσχερὲς εἶνε γνωστὸν ὡς ἐκ τῆς γενικῆς περὶ τὰ γράμματα ὀλιγορίας τῶν ἐνδιαφερομένων καὶ συνεπῶς μὴ καταναλώσεως τῶν ἐκδιδομένων συγγραμμάτων. Συνιστῶμεν ἰδιαίτερος καὶ θερμῶς τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ.

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Ὁ κ. Κουφίδης καταβαίνων εἰς Φάλιον εἰδέρχεται εἰς ἄμαξαν τοῦ σιδηροδρόμου ὅπου ἐκάθητο ἦδη ἕξ κύριοι, τρεῖς εἰς ἐκάστην πλευράν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐκάθισε παρατηρεῖ ἀλληλοδιαδόχως τὴν μίαν πλευράν καὶ τὴν ἄλλην.

— Κύτταξε τί κουταμάρα! Ἐδῶ που κᾶθημαι εἰμεθα τέσσαρες καὶ ἐκεῖ εἶνε μόνον τρεῖς.

Καὶ ταῦτα σκεφθεὶς ἐκάθισεν εἰς τὴν ἀπέναντι πλευράν.

✱

Ἐρωτήσεις. Δὲν μοῦ λέγεις, ἂν ὑποθέσωμεν, ὅτι εἶσαι ἐντὸς πλοιαρίου ναυαγίσαντος καὶ μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν εἶνε καὶ πέντε νεάνιδες, τί θὰ κάμης;

Ἀποκρίσεις. Ἀπλοῦστατον! Θὰ προσπαθῆσω νὰ σώσω τὴν πλουσιωτέραν.

ΣΥΜΒΟΛΑΗ

Καθαρίζονται αἱ φιάλαι ἐάντας θέσωμεν ἐντὸς χύτρας περιεχοῦσης ὕδωρ ψυχρὸν καὶ στάκτην. Ἀφ' οὗ θέσωμεν τὴν χύτραν ἐπὶ τοῦ πυρὸς καὶ βράσωσιν αἱ φιάλαι μετὰ τῆς στάκτης, ἀφίνομεν τὸ ὕδωρ νὰ κρυσθῇ καὶ τὰς ἐκπλύνωμεν διὰ καθαροῦ ὕδατος.

Ἐὰν δὲ αἱ φιάλαι περιεῖχον ἔλαιον ἢ ἄλλην λιπαρὰν οὐσίαν ἢ πτητικὸν ἔλαιον, ῥίπτομεν εἰς αὐτὴν προνιδία δρυὸς ἢ ὑποστάθμην τοῦ καφέ (τελδέδες) ἐν ᾧ εἶνε ἀκόμην θερμῆ· προσθέτομεν δὲ καὶ ἀνάλογον ὕδωρ θερμότατον. Ταράττομεν τὴν φιάλην καλῶς καὶ τὸ μίγμα τῶν προνιδίων ἢ τοῦ καφέ θὰ παρασύρῃ τὰς ἀκαθαρσίας. Ἐν ἀνάγκῃ ἐπαναλαμβάνομεν δις καὶ τρίς τὸ αὐτό.

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

ΑΙΝΙΓΜΑ

23

Μικρὸ λουλοῦδι 'ς τῇ φωτιᾷ ἂν ῥίψης,
Θὰ γεννηθῶ ἐγώ . . . μή, μὴ με τρίψης,
διότι ἤμπορῶ ν' ἀνάψω
καὶ νὰ σε κάψω.

24

Θὰ ἤμην λάτρης τῶν βουνῶν καὶ φίλος
[τῆς ἐρήμου,
ἂν
(Νὰ συμπληρωθῇ τὸ δίστιχον.)

Τὸσος τῆς ἀ. τριμηνίας.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ελιο G. Ἐν Τεργέστη. Οἱ ἀριθμοὶ ἐστάλησαν. Τὴν μὲν τυπογραφίαν μεταχειρίζεται πάντοτε καὶ ὁ αἰδιμὸς Κοραῆς, ἀλλ' ἡ ἑτέρα λέξις εἶνε ὄντως ἐνισμὸς ἀπ' αἰσίου. Ἀτόπως δὲ μεταχειρίζονται τινες αὐτὴν ὡς καὶ ἄλλας πολλὰς, ἰσχυρίζομενοι ὅτι αἰσθάνονται σαφέστερον τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ἂν τὴν εἰπωσιν εἰς ξένην γλῶσσαν ἢ ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν. Οἱ τοιοῦτοι δὲ δὲν πείθονται εὐκόλως· ἀλλὰ σὺν τῷ χρόνῳ θὰ αἰσθανθῶσι τὸ σφάλμα των καὶ τὸ ἀποπὸν τοῦ ἰσχυρισμοῦ των, ἐὰν μάλιστα ἐπιδοθῶσιν εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀρχαίων συγγραφέων. Συγχαίρομεν ἡμῖν ἐπὶ τῇ προόδῳ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν.—Π. Ρ. Κ. Βολον. Ἡ συνδρομὴ σας ἐλήθη· ὅσας εὐχαριστοῦμεν.